

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 11. De nimio timore, quoangebatur totâ vitâ, ne pateretur
illusiones in suis extraordinarijs vijs; quámq[ue] sollicitè petiverit à Deo
illuminari, ac de admirandis rebus, quas ipsi divina ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

tres ictus in dorso; & sanctus Angelus mihi subito infixit tres ictus, qui me non parum afflixerunt, unde fuit orta quedam membrorum contractio, & cruciatus, qui duravit aliquot diebus. Deinde accesserunt ad me sancti mei Angeli, quibus dixit Dominus: Ferte illam ad lectum, ut quiescat: & collocaverunt me in lecto pulchre adornato & florido, ubi aliquamdiu quievi. Postea ipsis dixit: Ferte illam ad reclinatorium, & inde ad locum, quem vobis designavi; tuleruntque me ad quosdam gradus, quasi summi altaris, ubi cum Domino iterum aliquamdiu quievi; ac deinde me eduxerunt per portam non primariam, sed aliam quandam parvam, & occultam, constitueruntque me in caelesti Ierosolyma, quam ingressa, obviavi Beatissimæ Virgini, unâ cum gloriosis Sanctis Dominico & Ignatio, qui me susceperunt peramanter, dicentes mihi: Bene veneris, Amica: cumque me deduxissent ad conspectum DEI, & frui aliquantum fuisset ejus præsentia, libera ab illis timoribus, retulerunt me ad meum angulum.

Post paucos abhinc dies, appropinquante mihi sancto Angelo, sensi quandam naturalem timorem, eò quod recorderer præteritæ castigationis. Tum mihi dixit: Anima, ne timeas, ne me refugias; scis enim, quod ego tibi omnia bona optem & solatia, tecum; amem, ac desiderem tibi magna & extraordinaria, atque eximia bona: & hoc dicto, me apprehendit ac duxit ad Dominum, rogavitque ipsum, ut mihi

præstaret aliquam gratiam exiis, quas solebat, perderemque illam timiditatem. Christus Dominus, cum essem provoluta ad ipsius pedes, mihi dixit: Veni Anima, & ingredere viridarium ac paradysum mei Divini cordis. Ibi mihi manifestavit immensitatem suæ Divinæ Essentiæ, & Attributorum, videbaturque mihi videre in illo horto quasdam quasi arbores refertas floribus, significantibus Divina Attributa, & decerpebam valde ferventer unum ramusculum ex una, & reponebam illum ad sinum; deinde alium ex alia, quem similiter intrudebam ad sinum, atque ita videor mihi collegisse aliquos ramusculos Divinæ Sapientiæ, Misericordiæ, & reliquorum Attributorum. Postea mihi dixit Angelus: Quid est hoc, quod aufers ex Paradiso DEI? cui inde aliquid dabis? quia qui decerpserunt flores in aliquo viridario, solent donare aliquid suis amicis. Ego respondi: Hic habeo, quod decerpsi, ex Misericordia & Sapientia DEI: hæcenus non cogitavi inde aliquid ulli dare.

Paulò post me duxit ad quandam solitudinem, desertum admirabile; ubi nihil mihi videbatur esse aliud, quam mea anima ac DEUS; & tanta ibi cognoscebam, adeoque mihi erat bene, ut rogarem meum sanctum Angelum, ne, postquam me perduxisset ad tam felicem locum, ex eo educeret. *Hoc oportet esse illud Prophetæ: DUCAM EAM IN SOLITUDINEM, ET LOQVAM AD COR EIUS.*

☉)**(☉)

CAPUT XI.

De nimio timore, quo angebatur totâ vitâ, ne pateretur illusiones in suis extraordinarijs vijs; quamque sollicitè petiverit à DEO illuminari, ac de admirandis rebus, quas ipsi Divina Majestas dixit, ut illam redderet securam.

Aliam crucem constantiorè & graviorem toleravit Venenibilis Marina totâ vitâ, inter adeò insolitos favores, qua fuit, terribilis timor, nè in illis decipere-

tur à diabolo, & à sua imaginatione, nè ve idcirco aliquid faceret, quo suum DEUM offenderet: & quamvis visitationes essent tam magnæ & proficue, abundantes tantis solatijs, hi tamen timores, qui illam invadebant, omnem istam attempabant voluptatem.

H 2

tem.

zem, unde faciebat, quod poterit, ut illas evitaret; atque interdum valde letabatur, quando ipsis carebat, adeo ut aliquando dixerit ad DEUM: Bonum meum, si aliqua anima eò deveniret, ut diceret, se nolle acceptare istas tuas gratias extraordinarias, propter suos timores, quid faceres? Divina Majestas illi respondit: Ego nemini confero has gratias contra ipsius voluntatem; quia licet vos velim mihi esse subiectos, nolo tamen vos cogere. Hoc responso habito, veluti convicta, siluit. Inde fiebat, ut, cum inciperent extraordinaria visitationes, vel indicium aliquod illarum, aut signum notaret, subito confugeret ad DEUM; adeo ut oculis fidei illum intueretur presentem, in omni loco, iteraretque preces & oblationes, postulando ab illo lumen ipsius celeste, ad cognoscendas ejusdem veritates, & ne ulla in re deciperetur. Quia verò hoc DEO placebat, ipseque illi inspirabat, nec Divina Majestas, nec Sancti, neque Angeli, qui veniebant ad illam invisendâ, propterea offendebantur, nec abibant, imò illam expectabant, ut perageret suam solitam orationem, cui minimum quadamvis horæ solebat impendere, vel semihoræ, atque aliquando unam, & duas horas, id quod ipsa met declamavit loquendo de se in tertia persona gravissimis his verbis: Quando anima illustrata Divino & vero lumine, sentit præsentiam sui celestis Sponsi ac Domini, qui illi significat, quod illam velit visitare, & consolari extraordinariè, patefaciendo ipsi aliqua sua Divina Mystera, vel secreta, timet ac tremat, & verecundatur, prostrata in conspectu sui magni DEI, quem omnibus suis viribus amat, & cui summè desiderat placere, & à quo humiliter atque magno ardore spiritus, quem illi Dominus communicat, petit, ut ipsam edoceat de suis veritatibus, detque illi suum Divinum lumen: quando ita anima complectitur summum Bonum, & cum illo quasi luctatur, usque dum obtineat hanc benedictionem (quam Divina Majestas nunquam negat ei, qui illam humiliter postulat) invenit se quasi victam à Domino, qui ipsam suaviter inclinât ad acceptandâ gratiam, & visitationem, quam illi vult ex-

hibere: & postquam istam gratiam suscipit, relinquit illam ditatam Divinis donis, quæ nequeunt explicari, & adferunt ingentem pacem ac solatium, ut propterea absque omni dubio credat, suum DEUM ac Dominum esse illius operis authorem.

Hoc scripsit Venerabilis Marina, quando jam erat provecta ætatis, & ego mimbar, dum mihi narraret illam luctam, quæ certabat cum suo DEO, ut sibi impertiretur lumen, pro cognoscendis ipsius veritatibus: quia id faciebat accumulando tot preces, ac tot motiva & rationes allegando, ad eum modum, quo illas allegat Ecclesia in Litanij Sanctorum, ut aliquando erubuerit, reprehenderitque se ipsam, dicendo ad DEUM, quod sibi videretur id exigere, quasi debitum ex justitia. Divina autem Majestas illam est solatus, dicendo ipsi: Est verum, quod titulo justitiæ hoc à me petas: cum enim ego promiserim me concessurum, quod à me peteretur, mansi quasi obligatus ad dandum, quod à me postulatur. Implevit quoad hoc Divina Majestas istud promissum, tam integrè, ut multis annis, quibus ego illi fui in Confessionibus, & cum ipsa egi, semper adverterim, quod illam præferre avertit ab illusionibus. Hic timor partim fundabatur in ipsius natum, que erit meticulosissima, ut dictum est; partim sine dubio fuit speciale donum DEI, sicut ipse Dominus illi dixit quodam die hoc modo: Esto certa, quod nulli creaturæ ex omnibus, quas duxi per vias extraordinarias, dederim majus donum timoris, quam tibi. Causas verò, cur illud ipsi dederit, declamavit orationibus, quas illi dicebat, ut illam redderet securam, quod non sit illusa, neque unquam esset illudenda.

§. I.

Quadam vice, ait ipsa, dixi ad Dominum: Bonum meum, & Domine mi, quales sunt hi timores, qui me affligunt, mihiq; tremorem incutiunt? Quid me vis facere, ut tibi placeam, ac satisfaciam? Respondit Dominus: Nihil refert, quod habeas istos timores, quia per illos te reddo securiorem, sicut es, & propterea non omittis facere, ac dicere, quod volo.

Dic

Dic mihi, si viveres absque istis timoribus in hoc mundo, & sine ista cruce, quid tibi deesset? & quid scires pati? Cùmque me aliquando multum angerent, dixi Divinæ Majestati: DEUS mi, & Domine mi, quomodo me relinquis in manibus meorum inimicorum? & respondit mihi quàm amantissimè? Quid dicis, Anima? ego te certè non relinquo nisi in brachijs crucis, cui ego affixi mea brachia; significans mihi istos timores, esse crucem, cui me ipse affixisset. Magno me affecerunt solatio hæc verba Domini; dixi tamen illi statim: DEUS mi, & Domine mi, optimè fit, quod dixisti, ideò sis benedictus: Dic mihi nihilominus Domine; nōne est melius, ut anima perveniat ad pacem, quæ reperitur in te, ac tantam tranquillitatem, ut ipsam nihil amplius audeat infestare, nec illius passiones, nec natura, neque diabolus, utque non amplius pugnet, ac tu solus cor possideas: nōne hoc esset melius, mi DEUS? Respondit Dominus: Adverte, quando ego ex mea bonitate, & ob alias justas causas, exhibeo eum favorem, & gratiam animæ, quæ illam meretur, ut ipsi dem istam pacem ac tranquillitatem, de qua tu loqueris, esse bonum, ac donum, & munus meum: tamen, quæ non est assecuta hæc specialia dona, si pro illis obtinendis impendit laborem manuum suarum, adjuvante ipsam meâ gratiâ, ac decertat, & patitur, multo se excellentiùs gerit; quia ista laborat, pro consequendo thesauro, illi verò alteri confertur ex gratia: adverte præterea, in tali statu animæ, qualis est tuus, id, quod vocas passiones, ac defectus, esse opus meorum incomprehensibilium iudiciorum; ut humilietur anima, & conservetur in subiectione, sitque dedita mortificationi, tum ut magis augeatur ipsius præmium, & mea gloria, tum etiam, ut præbeat exemplum utile, meis fidelibus amicis: hoc est, quod agitur in tua anima: Quid te vexas, & affligis? esto bono animo, & quiesce in me.

§. II.

Dum aliàs agerem cum Domino aliquantum confusa meis timoribus,

dixi illi, ea, quæ Divina ipsius Majestas mihi dicebat, & mysteria, quæ mihi revelabat, esse ejusmodi: ut licet credam absque omni dubio, quidquid mihi dicebatur, & videbam, tamen quodammodo timeam & metuum, quòd mihi Divina Majestas conferat tantas gratias, cùm ego sim, quæ sum. Respondit mihi Dominus: Anima, si credis meis verbis, & veneraris mea Mysteria, irà sicut dicis ac facis, quod ipsum ego volo, ut cunq; timeas ac metuas, quare vis tibi à me auferri turrim & murum fortem, sancti timoris mei, ac circumspeditionis, quæ custodit ac defendit animam ab omnibus telis ac fraudibus diaboli, & repræsentationibus phantasæ, alijsq; hujusmodi rebus; quæ tela diaboli, dum illa vult jacere, ut animam decipiat per illusionem, resiliunt & revertuntur ad illum cum ingenti confusione, rubore, ac damno ipsius: & similiter, quare vis tibi à me auferri coronam crucis, quam pateris, vivendo cum timore, & tremore, ac sancta circumspeditione, quandoquidem etiam vis, certam habens & securam in me spem: noveris præterea, animam, quæ id non haberet in specialibus vijs, & extraordinarijs exercitijs, victuram in magno periculo, ne deciperetur à demone, & à sua propria imaginatione.

Alià vice, cùm mihi Dominus aliquid dixisset, angebar meis timoribus, confiderans, essetne DEUS, qui mihi loquebatur, & dixit mihi Divina Majestas: Quid habes, Anima mea? quid sentis? Ego sum tuus DEUS; ego sum, qui loquor; quid times? Respondi illi: DEUS mi, & Domine mi, vivo cum timore ac tremore; quia denique sum in eo statu, ut decipiar, & non intelligam, atque cognoscam te, id quod ego, propter nullam rem creatam, nec propter cælum, neq; propter terram, vellem contingere, ut te vel in minima re offenderem. Hæc est, Domine, mea anxietas, & mea cura, in qua vivo, sicut scis. Reposuit Dominus, modo quodam sublimissimo, suavissimo, & efficacissimo: Anima: non decipietur, qui non voluerit decipi, & ambulaverit in veritate coram me: quod cùm ita sit, non habes, cur timeas.

H 3

Hoc

Hoc Dominus taliter dixit, ut mihi mirabiliter satisfecerit quoad istam veritatem, atque sic fui animata.

Dum aliàs magno affectu agerem cum Domino, dixi illi: DEUS mi, & Domine mi, unum S. & clavum pone in meo corde; quia desidero tota esse serva, & *scilicet* Domini. Divina Majestas mihi respondit amabilissimè, & blandissimè: Anima, jam pridem hoc feci, & tota es mea. Tum ego reposui: Quomodo ergo, mi Domine, sum tam mala & miserabilis, ac tam parùm profeci in omnibus pertinentibus ad tuum servitium? Dominus autem mihi respondit valde affabiliter: Ne ideò solliciteris, Anima mea; quia verè tibi dico, quòd te habeam scriptam in libro vitæ, quòdque per mea auxilia & subsidia proficias ex favoribus, & gratijs, quas tibi præsto. Respondi denuò Domino, ac dixi: DEUS mi! cum ità sit, quomodo vivo cum tantis timoribus, ne tibi displiceam, teque offendam? & sum adeò meticulosa, propter vias tam extraordinarias, per quas me ducis, ut vivam afflicta ac anxiosa? Sed Dominus mihi respondit: Bene sic fit: nōne tamen inter istos timores, in quibus vivis, has veritates agnoscis? Iste tuus timor est filialis, qui etiam in cœlo habetur, quia timor Domini manebit in æternum. Ego optimè scio condire, quæ in speciem sunt contraria, quamvis non sint; & conjungere istum sanctum timorem; quem habes, cum veritate, quam tibi manifestavi; quod tibi satis constat. Hoc me magno solatio affecit, & confortavit in Domino.

Alià vice agendo cum DEO, conquerens de me ipsa, dixi illi cum magno pudore: Domine mi, & DEUS mi; jam tot annis sum prædita usu rationis, & toto hoc tempore, cum tu mihi contuleris tot ac tanta beneficia tam ordinaria, quàm extraordinaria, dederisque tot ac tantà auxilia pro meo profectu, debuisset meritò anima mea plurimum profecisse, ac esse libera à passionibus, & excessibus naturæ, atque à tot peccatis, quibus sum obnoxia. Divina mihi Majestas benignè respondit ac amanter: Quid facis peccatrix? quæ causa

est tuarum querelarum, ac tui doloris? quia in bona & veraci voluntate, atque sano creaturæ eorde non possunt habere locum talia mala, de quibus te, tanto cum dolore accusas: siquidem sicut non est signum, radicem arboris vel vitis esse malam vel putridam, propterea quòd progerminet ramos, vel stolones supervacaneos & superfluos, procedentes ex alijs causis, quos suo tempore veniens putator diligenter recidet, ut fructus arboris sit uberior, & utilior; ità ex sano corde, & bona voluntate creaturæ erga suum DEUM, qui est fundamentum & radix arboris, vel vitis, proferentis veras virtutes, & bonum spiritum, atque perfectum amorem sui DEI, non potest provenire quidquam mali, aut noxii. Quòd si hæc arbor germinet ramos supervacaneos & superfluos in speciem, illi oriuntur ex alijs causis; putator autem, cultro mortificationis resecat sollicitè istos ramos, & illos destruit, atque comburit, si opus sit, mortificando has superfluitates, quæ sunt passionibus inordinate, & affectus naturales, in eoque multum laborat, ut ita fructus sit major, utilior, & uberior.

§. III.

In duplici occasione vehementer agebatur iste anxietates ac timores. Una fuit, quando ipsius Confessarius illam reprehendebat propterea, quòd esset in ijs nimia, permittendo se ductui naturæ; cum enim ipsi plurimum crederet, imaginabatur sibi, se ideò multos ea in re commississe defectus, displicentes DEO, cui sic aliquando locuta est:

DEUS mi & Domine, mihi & Confessario meo videtur pessima esse mea natura, qualis ergo videtur esse tibi: nōne abominabilis? Respondit Dominus: Non videtur mihi, neque videri potest malum, quòd ego facio; neque natura, quam ego do meis creaturis, quæ est accommodatissima, ad illarum bonum & commodum, atque ad id, quòd ego ab ipsis volo; sed nec ea, quæ ego ipse denuò, & sine culpa naturæ ipsarum, ijs offero ac permitto illis evenire, pro earum exercitio & profectu, aliisque bonis, quæ inde eliciuntur:

Hoc

Hoc quidem, aiebam tum ego, bene credo, mi Domine, non posse videri malum: sed bene etiam mihi persuadeo, peccata ac defectus, quos in his occasionibus committo, non nisi summè tibi displicere: Bono esto animo, dixit Dominus, quia si in occasionibus, de quibus loqueris, committis aliquos defectus, ego ex illis multum pro te elicio utilitatis, propter tuam bonà dispositionem, & ideò illos permitto; atque, sicut exiguæ paleæ in præsentia infiniti ignis; ità illi coram mea bonitate percutiunt, ac disparent: & tua naturalis inclinatio summè mihi placet, estque aptissima ad id, quod à te volo; sicut aliàs tibi dixi, pro tuo solatio, & propter tuam necessitatem, in qua eras constituta; ideòque non est, cur turberis, vel affligaris, quòd exercearis & reprehendaris à tuo Confessario: permittit illum exequi suum munus, habet enim bonam intentionem, ac adverte, ne concidas animo, quia tui defectus, si eos habueris, non possunt esse majores, neque minores propterea, quòd illos reprehendat Confessarius, vel omittat reprehendere: quales sunt coram me, tales erunt. Cùm tamen hæc omnia, propter occulta iudicia DEI, qui id permittebat, non sufficerent, ad auferendam mihi crucem internam, & afflictiones, quas patiebar, dixit mihi Dominus, modo quodam Divino, & amabili: Anima mea, quid tibi est? quæ est causæ tuæ afflictionis? amo enim te, neque me offendisti: veni mecum, & quiesces modicum, docebo te quoddam secretum mei cordis, ob quod in me recreaberis: atque dum hoc diceret, univit me secum, invenique me in peatore Patris æterni, ubi mihi ostensum fuit clarissimè & manifestissimè, pro meo capru, mysterium Beatissimæ Trinitatis, ac æterna Processio Verbi Divini, quâ procedit à Patre, & quomodo ab istis duabus Personis Patre & Filio, per amorem quendam æternum ac infinitum, quo se amant, procedat Divina Persona Spiritus sancti. Mansi satis diu in ista cognitione, cum extraordinaria admiratione: Magis tamen stupebam, quomodo Pater, intelligendo & comprehendendo se ipsum, produceret Verbum Divinum: &

aliquantò post, per quendam raptum, fui unita DEO, unde factum est, ut magnà ex parte còquiesceret illa turbatio, non tamen integrè, permittente id Divinà Majestate, pro meo majori exercitio, ità ut mihi non prodesset, quidquid ageret meus Confessarius, volens mihi satisfacere, ut me redderet quietam. Tunc mihi dixit Dominus: Ne te affligas, Anima, sed tolera istam crucem cum reliquis, quas tibi ex amore offero, quamvis hanc, quæ tibi denuò præbetur, non merearis; offer illam mihi, & ama in me, ac reverere tuum Confessarium & Patrem spiritualem, sicut facis; quia mihi in hoc places, & placebis.

Ex ista revelatione, est advertere, quomodo DEUS fuerit solitus permittere istas cruces & afflictiones, ut ex illis sumeret occasionem, præstandi suæ famule magnas gratias, nobisque præclaras daret instructiones, ne errarem.

Altera occasio, in qua augebantur afflictiones ac timores, erat, quando ipsius Confessarius dubitabat de quibusdam rebus, quas illi recensebat, quia hoc illi sufficiebat, ut sibi imaginaretur se esse illas, ideòque cum his dubijs recurrebat ad DEUM, qui pro infinita sua sapientia ad ea respondebat, adferendo illi motiva, ad eam placandam, & quia ipsa vehementer sollicitabatur, ut illorum recordaretur, eo sine, ut eadem referret suo Confessario, ipsique satisfaceret, dixit illi Dominus quædam vice: Ne te superflue fatigas, ut velis omnia Confessario narrare, quæ tibi dico, reddendo illi rationem eorum, quæ tibi contingunt, quia noveris, quòd quantumcunque illi dicas, denique, tanquam homo, nequeat penetrare omnes veritates abditorum secretorum animæ, atque ità non possit, in aliqua re, non hæsitare: tu tolera istam crucem, amore mei, quia & aliæ animæ illam toleraverunt: quia imò te moneo, ne nimium solliceris, ut velis tuo Confessario satisfacere in his rebus, putésque, quòd, nisi ipsi satisfiat, non possit mihi satisfieri; siquidem, ut tibi dixi, cùm sit homo, non potest assequi semper veritatem harum rerum internarum, sicut ego illam scio, qui sum DEUS, potestque sæpe dubitare, ubi non

est

est dubitandum, ac proinde, quin illi satisfiat, potest mihi satisfieri.

Hoc ipsi dixit Divina Majestas, ut reprimere supervacaneam afflictionem, non vero congruam sollicitudinē, de reddenda conscientia mentione Patri spirituali. Postremo, postquam illi DEUS dixisset quidpiam, ita illam reddendo interne certam, ut ei non potuerit remanere dubium, esse DEUM, qui illud dicebat, ad eum modum, quo dicit Sanctus Thomas, redditos fuisse ab ipso certos Prophetas, se esse eum, qui illis loquebatur, &

talia revelabat, addidit: Ista tibi modo dico, cum tanta certitudine, ut sic tibi auferatur aliquid de nimio timore, ac dubio, quo subinde angeris, an ego sim, qui ordinariē tibi loquor, utque intelligas, quod, qui tibi ista dicit, dicat etiam cetera, quavis tibi non videaris habere tantam certitudinem. Multa alia illi acciderunt non solum cum Christo Domino, sed etiam cum ipsius Angelis, & Sanctis quoad hoc ipsum, quae suis locis afferentur.

☩✠✠☩

CAPVT XII.

De ejus Puritate, & Castitate, deq; circumspectione, quā agebat etiam cum Angelis, & Sanctis, & quomodo se illius voto obstrinxerit.

Puritas anime, de qua dictū est, magis elucescit per puritatem corporis, quam vocamus Castitatem, eoque amplius, si sit perpetua, quaeritio nomine dicitur Virginitas. DEUS Dominus noster dedit huic suae Famulae, jam inde ab ipsius infantia, singularem affectum, ad illam perpetuo servandam, cum speciali quodam ac raro privilegio, ut caro, quoad hoc, non rebellaret spiritui, sed semper illi esset subjecta: quod verò illam asperrimè tractaverit in sua juventute afflictationibus, non tam hoc faciebat, ut coerceret ipsius rebellionem, quàm ex sui odio, quodq; id soleat inspirare DEUS pro conservando isto dono, uti apparuit in Sancto Joanne Baptista. Verum aliam gratiam, non minus miram & singularem illi praestitit, praeservando ipsam a molestijs, tentationibus, & persecutionibus, quas contra hanc virtutem suscitant demones, ita ut quamvis assumerent horrendas figuras bestiarum, & truculentorum hominum, ad illam terrefaciendam, & cruciandam, dicerentque ipsi enormes contumelias ac blasphemias, nunquam tamen illis dederit DEUS facultatem exercendam alicujus actionis, commissa, vel profertendi verba turpia, quae potuissent Virgineos ejus oculos & aures offendere, praeservando

illam ab ista molestia, licet ipsam permitteret pati alias majores. Praeterea dedit illi quandam modestiam naturalem, & inusitam circumspectionem, ita ut quando prodibat ex domo ad templa, vel aliud, prout illi DEUS precipiebat, vel inspirabat, semper ambularet intra cellam sui cordis, cum assidua collectione, atque tali modestia, gravitate, & quiete, ut nemo illi auderet dicere quidquam indecens, & omnes componeret.

§. I.

De ejus circumspectione, quā agebat cum Angelis, & Sanctis.

Quod magis manifestat exactam hujus Virginis puritatem, est circumspectio, quā agebat cum ipsis Angelis, qui illi semper aderant, quod etiam disciebat ex eorum exemplo. Non intruebat ut ipsorum vultum, nisi mirissime & obiter, observans in hoc non solum reverentiam, quam illis debebat, verum etiam cautelam, ad quam à sua Virginali puritate ferebatur. Diverso item modo aspiciebat Sanctos & Sanctas, atque eos, qui ipsi comparebant in specie infanti, vel aetate proventa, gerendo se cum omnibus eā modestiā, quā decebat, ut se gereret cum talibus personis, adeo ut nunquam in ista

visti.